

Hồi 9

Tung Dương Thiết Kiếm

Hàn Trinh !

Chùy Tử đã đến ngay sau lưng hắn.

Dương Thiên không quay đầu lại, thân hình đột nhiên bật vọt lên, không trở người, ép sát mình trên đỉnh phòng.

Hắn không nhìn thấy Hàn Trinh đâu.

Ngoài cửa lại có giọng nói của một người vang lên:

- Khinh công cao siêu, quả nhiên không hổ danh là Phi Hồ !

Đây rõ là giọng nói của Hàn Trinh.

Dương Thiên liền trở cổ tay, từ bên hông lôi ra cây Luyện Tử thương ánh bạc lấp lánh, từ trên đỉnh phòng trượt tới một trượng, người vẫn dính sát vào tường mà trượt xuống, trượt đến cửa liền đột ngột vung thương ra.

Ngoài cửa cũng không có ai.

Chỉ nghe sau lưng có giọng nói vang lên:

- Ta ở đây.

Hàn Trinh bên ngoài, từ ngoài cửa sổ mà lọt vào trong phòng, rồi đi tới sau lưng Dương Thiên.

Dương Thiên trở ngược tay vung thương, đầu thương vung nhẹ đâm thẳng vào yết hầu Hàn Trinh. Vô luận là ai nhìn vào, cũng thấy ra Dương Thiên có ít nhất cũng đã hai mươi năm công phu với cây Luyện Tử thương của y.

Nào ngờ võ công của Hàn Trinh lại đáng sợ mười lần hơn trong tưởng tượng của Dương Thiên, đột nhiên xuất thủ đã nhanh như điện chớp chụp lấy đầu ngọn thương.

Dương Thiên không ngờ Hàn Trinh xuất thủ lại nhanh như vậy, trở mạnh cổ tay, toàn lực đoạt lại. Tay của Hàn Trinh lại cũng đột nhiên buông lỏng, Dương Thiên mất thế thăng bằng, lão đảo bật lui. Hàn Trinh liền nhanh như chớp lao tới, xĩa tay ra, liền ngay lập tức đã điểm vào đại huyệt của Dương Thiên.

Diệp Khải Nguyên thở dài, cũng thật không ngờ, cái kẻ bị mình một quyền đánh gãy sống mũi, lại có võ công cao như vậy.

"Rầm !" một tiếng, Dương Thiên đã nặng nề ngã đổ người xuống đất, Hàn Trinh không thèm để ý đến, quay người nắm lấy Diệp Khải Nguyên nói:

- Người còn có thể đứng dậy nổi không ?

Diệp Khải Nguyên lắc lắc đầu gượng cười nói:

- Không nổi.

- Người hãy đi cùng với ta.

- Còn Đinh Linh Lâm.

Hàn Trinh chau mày, nói:

- Người vẫn còn muốn mang người đi hay sao ?

Diệp Khải Nguyên thở dài đáp:

- Vừa rồi có người nói, cái tật lớn nhất của ta, đó là tâm quá nhược.

Hàn Trinh lạnh lùng nói:

- Bây giờ chân người cũng quá nhược rồi.

- May mà Tiểu Đinh chẳng qua chỉ là bị điểm huyết đạo, người chỉ cần vỗ mở huyết đạo cho nàng là được rồi.

Diệp Khải Nguyên vội cười cười, nói tiếp:

- Thế nhưng người xuất thủ không nên mạnh như Dương Thiên được, ta không muốn có một cái xác chết.

000

Trong phòng u ám ẩm thấp, không khí lạnh lẽo khó chịu.

May mà ở góc phòng, có một cái giường ván, trên giường lại còn có một cái chăn bông.

Diệp Khải Nguyên ngã người trên giường, thở ra một tiếng thật dài, biết rằng mình bây giờ đã không phải là con búp bê đất của người khác.

Đinh Linh Lâm dùng sức xoa xoa tay, thốt:

- Nơi này lạnh quá !

Hàn Trinh nói:

- Lạnh còn hơn không lạnh.

Đinh Linh Lâm nhin không được hỏi:

- Tại sao ?

- Vì người xem như vẫn còn sống, người chết rồi sẽ không cảm thấy lạnh.

Đinh Linh Lâm thở dài, nói:

- Bất kể như thế nào, còn sống sót vẫn là tốt.

Diệp Khải Nguyên cũng thở dài cất tiếng:

- Đúng là vẫn còn tốt.

Chàng nhìn Hàn Trinh, đột nhiên hỏi:

- Mũi của người sao rồi.

Hàn Trinh đáp:

- Vẫn còn đau.

Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:

- Nếu mũi của ta vẫn còn đau, ta tuyệt sẽ không đi cứu cái gã đánh đập lỗ mũi của ta.

Hàn Trinh nói:

- Có lẽ trái tim của ta còn yếu đuối hơn cả người.

- May mà trái tim của người vẫn còn chưa hư hoại !

Diệp Khải Nguyên đột ngột hỏi tiếp:

- Người có biết một chuyện không ?

- Chuyện gì ?

- Ta đã gặp qua rất nhiều cao thủ võ lâm đều có thể xem là tuyệt đỉnh cao thủ, nhưng có một người võ công cao nhất trong số đó, người có biết là ai không ?

Hàn Trinh hỏi:

- Là ta phải không ?

Diệp Khải Nguyên lại cười, nói:

- Người dường như không được khiêm tốn cho lắm.

Đinh Linh Lâm đã đi tới, dựa vào người của Diệp Khải Nguyên, nắm chặt tay của Diệp Khải Nguyên, cũng muốn lắng nghe.

Diệp Khải Nguyên cười cười nói:

- Nghe nói người đã trúng độc, nếu cử động một chút là chết ngay, bây giờ người đã cử động rồi, nhưng vẫn còn sống.

Hàn Trinh ơ hờ đáp:

- Vô luận là độc gì, đều có thuốc giải.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Ngay độc của Ma giáo cũng có thể giải được sao ?

Hàn Trinh nói:

- Thì ta còn sống đây.

Diệp Khải Nguyên cười cười:

- Kỳ quái là người có lối sống không hay.

- Tại sao ta lại sống không hay ?

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Người giống như người, vốn phải sống hay hơn.

Hàn Trinh trầm ngâm, nói:

- Người nói ta vốn không nên ăn cơm dưới trướng của Vệ Thiên Bằng hay sao ?

Diệp Khải Nguyên gật đầu:

- Không sai.

Rồi mỉm cười nói tiếp:

- Vệ Thiên Bằng không phải là một chủ nhân tốt, người vốn không nên tự hạ mình, càng không nên đứng yên chịu một quyền của ta như thế.

Hàn Trinh trở nên trầm mặc, tựa như đang nghĩ ngợi có vài lời nên nói ra hay không.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người chịu đựng quyền đó của ta, hiển nhiên là vì người không muốn trước mặt người khác hiển lộ võ công của người.

Cuối cùng Hàn Trinh thở dài một tiếng nói:

- Ta có nguyên nhân.

- Ta biết nhất định trong đó có nguyên nhân.

Hàn Trinh nói:

- Ta đang tránh thù.

Diệp Khải Nguyên ngạc nhiên:

- Tránh thù ?

Hàn Trinh gật gật đầu:

- Thù gia của ta tuyệt đối không ngờ ta sẽ tránh trong nhà của Vệ Thiên Bằng làm thực khách.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Tên tuổi thực của người không phải là Hàn Trinh sao ?

- Không phải.

Diệp Khải Nguyên lại hỏi:

- Thù gia của người là ai ?

Hàn Trinh nói:

- Là một kẻ rất đáng sợ.

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Ta không ngờ, một người như người cũng phải trốn tránh, kẻ thù của người quá thật đáng sợ.

Hàn Trinh nói:

- Như thế người cũng phải nghĩ ra ta tại sao muốn cứu người chứ ?

- Người muốn ta giúp người một tay, đối phó với thù gia của người ?

Hàn Trinh mỉm cười:

- Ta biết người là một bằng hữu rất hữu dụng, cũng là một người ân oán phân minh.

Diệp Khải Nguyên cười cười nói:

- Ta cũng không muốn tỏ ra quá khiếm tốn.

- Một người ân oán phân minh, để báo cái ân cứu mạng đó, chuyện gì cũng chấp nhận làm.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Vậy thì bây giờ người ít ra cũng phải nói cho ta biết, người tóm lại muốn ta làm gì ?

Hàn Trinh đáp:

- Sau này ta đương nhiên nói cho người biết, còn bây giờ...

Hàn Trinh đột nhiên thay đổi vấn đề, nói:

- Vết thương mà người chịu đựng dường như không nặng, sao lại ngay đứng cũng không đứng dậy nổi thế ?

Diệp Khải Nguyên đáp:

- Tại vì ta còn chưa uống rượu !

- Bây giờ người muốn uống à ?

Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:

- Sau khi uống rượu rồi, trong lòng ta có thể sẽ càng mềm yếu hơn, nhưng chân của ta tuyệt sẽ không yếu đi.

Hàn Trinh hỏi:

- Rượu có thể trị được vết thương của người sao ?

Diệp Khải Nguyên cười nói:

- Thương tích mà ta chịu đựng rất đặc biệt.

Đinh Linh Lâm nhin không được chen miệng cười nói:

- Ta tin rằng có rất nhiều người, chắc chắn muốn chịu đựng loại thương tích như người.

Hàn Trinh gật đầu:

- Được, ta sẽ đi tìm rượu cho người.

Diệp Khải Nguyên cười nói:

- Rượu không thể ít.

Đinh Linh Lâm cũng cười:

- Món nhắm cũng không thể ít. Tốt nhất bây giờ nên đi tìm một bộ y phục nam nhân, ta thực không nhìn quen nổi cái bộ dáng bán nam bán nữ này của y.

Hàn Trinh liếc mắt nhìn nàng, nói:

- Bộ dạng của người dường như không khác gì hấn.

Mắt của Đinh Linh Lâm đỏ lên, nàng đột nhiên nghĩ tới y phục mà mình mặc trên người là một bộ y phục nam nhân.

Có rất nhiều người như vậy, chỉ có thể nhìn thấy sai lầm của người khác, lại quên đi sai lầm của chính mình.

Hàn Trinh đã bỏ đi. Nơi này chỉ có một cánh cổng, bên trong cũng là một biệt viện trong Lãnh Hương viên. Hàn Trinh cho rằng Thượng Quan Tiểu Tiên tuyệt đối không ngờ bọn họ còn lưu lại Lãnh Hương viên, Diệp Khải Nguyên cũng đồng ý như vậy.

Càng là nơi sáng sủa, mọi người lại càng sẽ không lưu ý. Đây cũng chính là một trong những nhược điểm của con người.

Đinh Linh Lâm than thở:

- Ngoại trừ hai người bọn ta ra, chỉ có Thượng Quan Tiểu Tiên biết hành động của bọn ta, bọn ta tại sao không nghĩ đến tin tức là do y thị cố ý tiết lộ ra bên người, đây là một chuyện rất là rõ ràng.

Diệp Khải Nguyên cười khổ nói:

- Có lẽ là tại vì quá rõ ràng vì vậy bọn ta mới không nghĩ đến.

Đinh Linh Lâm nói:

- Bọn ta cũng nên nghĩ tới, nữ nhi của Thượng Quan Kim Hồng và Lâm Tiên Nhi nếu dần dần, thì người trong thiên hạ đều dần dần hết.

Diệp Khải Nguyên gượng cười:

- Y thị nhất định xem bọn họ là đồ gốc ghếch.
- Xem ra y thị dường như còn lợi hại hơn cả phụ mẫu của y thị.

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Thượng Quan Kim Hồng quá ngang ngược, Lâm Tiên Nhi lại quá mềm yếu, hai tật bệnh này Thượng Quan Tiểu Tiên đều chẳng có.

Đinh Linh Lâm nói:

- Nhưng y thị vẫn còn có nhược điểm.
- Thế sao ?
- Y thị nếu không có nhược điểm, bọn ta làm sao có thể đến đây được ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Chuyện mà y thị duy nhất làm sai, chính là đánh giá thấp Hàn Trinh.

Đinh Linh Lâm chợt buông một câu:

- Ta không thích người này.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Không thích Hàn Trinh à ?

Đinh Linh Lâm "ừ" một tiếng, Diệp Khải Nguyên cười cười nói:

- Y cũng không muốn người thích y.

Đinh Linh Lâm nháy nháy mắt:

- Đây có lẽ chỉ vì y biết ta sắp là thê tử của người .

Diệp Khải Nguyên dường như kinh ngạc kêu lên:

- Người nói gì ?

Đinh Linh Lâm cười nói:

- Người nói người không muốn có một xác chết, ta bây giờ vẫn còn sống đây.

Diệp Khải Nguyên thở dài:

- Lỗ tai của người thật là thính đấy.

Đinh Linh Lâm nói:

- Ta tuy không thể nhúc nhích, cũng không thể nói, nhưng những gì các người nói, mỗi lời ta đều nghe rõ mồn một.

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Nói thật, ta cũng muốn cắn người một cái.

Đinh Linh Lâm lại cười, đột nhiên ôm lấy cổ của Diệp Khải Nguyên nhỏ nhẹ hỏi:

- Nói thật, người sẵn sàng, bao giờ lấy ta ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Khi người không ghen tuông.

Đinh Linh Lâm cười nói:

- Đồ ngốc nghếch, nữ nhân nếu không ghen tuông, thì không phải là nữ nhân, lý lẽ này người không hiểu được.

Đột nhiên có một giọng nói vang lên:

- Y không hiểu, y chỉ biết giết người.

Giọng nói chính là từ bên trong cổng truyền ra.

Khi Hàn Trinh bỏ đi, bọn họ không khóa cánh cổng này lại từ bên trong, bây giờ muốn khóa lại, cũng chẳng còn kịp.

Lời nói này vừa dứt, liền có một người bước tới.

Đinh Linh Lâm kinh ngạc trước nhất, lại thở ra, kẻ đến không phải là Thượng Quan Tiểu Tiên có thể xem là đại hạnh trong sự bất hạnh.

Kẻ đến là một nam nhân.

Đó là một nam nhân mà vô luận ai cũng đều không muốn gặp mặt. Vô luận ai cũng đều không muốn nhìn thấy cái xác chết khô cằn.

Người này xem ra rất giống một cái xác chết khô, sắc diện xám ngoét, gò má nhô cao mũi ó nở to, như là không có chút sợi thịt nào cả, ánh mắt lóe lên một loại ánh sáng xanh lục.

Thân hình của người này rất cao, trên người mặc áo bào dài đỏ tươi, thêu đầy hoa mẫu đơn đen.

Ống tay áo rất dài, che phủ cả hai tay.

Vô luận ai nhìn thấy một con người như vậy, đều khó tránh cảm giác kinh dị, nhưng Đinh Linh Lâm lại buông tiếng thở dài.

Nàng muốn nói người này ít ra còn dễ nhìn hơn Thượng Quan Tiểu Tiên.

Trong mắt nàng, trên thế gian này không có ai đáng sợ hơn Thượng Quan Tiểu Tiên.

Diệp Khải Nguyên nhìn người này đi tới, trong lòng theo đó cũng trở nên nặng nề.

Chàng nhìn thấy tư thái đi đứng của người này, biết ngay Đinh Linh Lâm tuyệt sẽ không phải là đối thủ.

Còn bản thân chàng hiện tại thì ngay với Đinh Linh Lâm cũng không so được, có thể xem như là đứa trẻ mười tuổi, cũng có thể chỉ cần một quyền là đánh gục được chàng.

Nhưng Đinh Linh Lâm đã nhảy vọt tới, thét lớn:

- Người dựa vào gì mà chưa hỏi cho rõ ràng trắng đen mà đã xông vào trong phòng của người khác, người có biết quy định hay không hả ?

Người này lạnh lùng nói:

- Ta không biết ta chỉ biết giết người mà thôi, nhưng ta lại không bằng được người.

Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:

- Người quá khách khí.

Người này nói:

- Vừa rồi ta đã đếm qua, nơi này trước trước sau sau, trong trong ngoài ngoài, tổng cộng cả thảy chết tám mươi ba người.

Đệ tử của Mặc gia, môn hạ của Thiết Cô và quân sự trong Lãnh Hương viên, đã không còn một ai sống sót.

Người này cười ranh mãnh nói:

- Trong một đêm giết chết tám mươi ba con người, thủ tích tuyệt vời, khí phách tuyệt vời.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Người cho rằng tất cả đều do ta giết à ?

- Ta chỉ biết bọn họ đều đã chết cả, nhưng người vẫn còn sống.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Kể sống không chỉ có một mình ta.

- Chỉ có mình người thôi.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Người không thấy có người khác hay sao ?

- Không.

Đinh Linh Lâm nhin không được hỏi:

- Còn Thượng Quan Tiểu Tiên ?

- Ta đang muốn hỏi các người đây. Thượng Quan Tiểu Tiên ở đâu ?

Đinh Linh Lâm nói:

- Bọn ta làm sao biết được y thị đang ở đâu chứ ? Bọn ta đang lẩn trốn y thị đây.
Kẻ lạ đột nhiên bật cười. Đinh Linh Lâm không thích kiểu cười này.

- Y thị vốn đi theo các người đến, các người lại trốn tránh y thị sao ?

Trong lòng Diệp Khải Nguyên trở nên nặng nề, chàng đã biết chuyện này đích xác rất khó giải thích.

Đinh Linh Lâm là loại người thẳng tính, nóng nảy liền lớn tiếng nói:

- Không sai, y thị theo bọn ta đến, nhưng đó chẳng qua là vì bọn ta bị mắc mưu y thị.

Kẻ lạ chỉ cười nhạt.

Đinh Linh Lâm nói:

- Những người này đều là do y thị giết cả.

Người này liền ngắt lời nàng nói:

- Tại sao y thị không giết hết các người luôn ?

- Vì Hàn Trinh đã cứu bọn ta.

- Còn Hàn Trinh ?

Đinh Linh Lâm nói:

- Đi tìm rượu rồi.

- Lúc này, các người vẫn còn muốn uống rượu, y lại chịu đi tìm rượu cho các người sao ?

Đinh Linh Lâm hỏi:

- Người không tin sao ?

- Lúc Thượng Quan Tiểu Tiên giết người, các người đều ở bên cạnh nhìn thấy ?

- Vì ta cũng bị y thị điểm huyết đạo.

- Còn người ?

Người mà y hỏi là Diệp Khải Nguyên, Đinh Linh Lâm lại lắc đầu nói:

- Y cũng đã trúng ám toán, toàn thân không còn chút khí lực nào, làm sao có thể

...

Nói đến đây, nàng mới phát hiện ra là mình đã nói lỡ lời.

Ánh mắt của người lạ mặt như phát ra ánh sáng, trừng trừng nhìn Diệp Khải Nguyên, gần giọng nói:

- Người không còn chút lực khí nào cả hay sao ?

Diệp Khải Nguyên chỉ gượng cười.

Chàng bỗng hiểu ra, muốn nữ nhân không lảm lời, thì rõ là còn khó khăn hơn cả việc muôn con lạc đà chui qua lỗ kim.

Gã đại hán nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên nhấn từng chữ nói:

- Người nếu thật không còn chút khí lực nào, thì ta sẽ giết người.

Đinh Linh Lâm quát lớn lên một tiếng, xông tới.

Võ công của nàng không tầm thường, lúc này "Đoạt Mệnh kim linh" tuy không có ở trên người, nhưng toàn lực xuất kích, kẻ khác cũng không thể xem thường được.

Nào ngờ ống tay áo của kẻ lạ vung lên, hất văng thân thể Đinh Linh Lâm, "rầm" một tiếng, người va đập vào tường.

Tay của y từ trong ống tay áo duỗi ra, nhanh như điện chớp chụp tới yết hầu của Diệp Khải Nguyên.

Cánh tay này màu đỏ. Màu đỏ máu !

" Hồng Ma thủ !"

Vô luận là ai nếu bị Hồng Ma thủ chụp dính, tất sẽ phải chết không nghi ngờ gì.

Diệp Khải Nguyên vốn không muốn chết, nhưng cũng không dám chống đỡ, chỉ tận dụng lực khí toàn thân, muốn bật lùi ra phía sau.

Đột nhiên, thân thể của chàng vọt bay thẳng lên.

Lực khí của chàng đột ngột dồn lại thân thể bật lùi ra phía sau, người đã bay lên, dính vào tường trượt lên.

Kẻ lạ mặt không thừa thế truy kích, chỉ lạnh lùng nhìn chàng, cười nhạt nói:

- Người nói người ngay một chút lực khí cũng không có, thế lực khí này từ đâu lại?

Diệp Khải Nguyên gượng cười :

- Ta cũng không hiểu.

Đây là lời nói thật, nhưng lời nói thật này lại không có ai tin cả.

Chợt nghe bên ngoài cửa một người lạnh lùng nói:

- Người có phải là chỉ biết giết người ?

Người mới đến lần này cũng không phải là Thượng Quan Tiểu Tiên, là một hắc y nhân cao lớn khô vôi. Sau lưng đeo một cây trường kiếm.

Kiểm màu đen, y phục cũng đen, mặt cũng đen xám, đôi con ngươi đen sẫm lấp lánh phát quang.

Hắc y nhân vốn là một người rất cao lớn, nhưng rất cân đối.

Toàn bộ con người này xem ra giống như một con chim ưng màu đen, dũng mãnh, nhanh nhẹn, tàn khốc, tràn đầy một tính cách hoang dã.

Kẻ lạ mặt sử dụng Hồng Ma thủ ngẩng đầu lên, nhìn thấy trường kiếm ở sau lưng Hắc y nhân, con người mắt đột nhiên co rút lại.

Ánh mắt rực sáng của hắc y nhân đang nhìn chăm chú vào cánh tay màu đỏ huyết đỏ... phỏng phát không phải là một cánh tay có máu có thịt.

Chỉ có trong ác mộng mới có thể nhìn thấy cánh tay như vậy.

Con người mắt của hắc y nhân tựa hồ như cũng co rút lại, hỏi gần từng tiếng:

- Y Dạ Khốc ?

Người sử dụng "Hồng Ma thủ" gật gật đầu, chậm rãi nói:

- Thanh Ma Nhật Khốc

Xích Ma Dạ Khốc

Thiên Địa Giai Khốc

Nhật Nguyệt bất xuất!

Hắc y nhân nói:

- Ta biết ngươi.

Y Dạ Khốc đáp:

- Ta cũng biết ngươi.

Hắc y nhân thốt lên:

- Thế sao ?

Y Dạ Khốc nói:

- Ngươi là người của Tung Dương Quách gia phải không ?

Hắc y nhân gật đầu nói:

- Quách Định.

Y Dạ Khốc lạnh lùng chỉ Diệp Khải Nguyên nói:

- Tung Dương thiết kiếm, sát nhân vô toán, chỉ e vẫn còn không so được với người này.

Quách Định hỏi:

- Diệp Khải Nguyên ?

- Không ngờ ngươi cũng biết y.

Quách Định lạnh lùng nói:

- Trong một đêm, liên tiếp giết chết tám mươi ba nhân mạng, điều này thật không dễ.

Y Dạ Khốc nói:

- Nhưng y một mực phủ nhận.

Quách Định cười nhạt.

- Theo y nói hung thủ giết người là Thượng Quan Tiểu Tiên.

Quách Định lạnh lùng nói:

- Thượng Quan Tiểu Tiên là một kẻ điên, trên thế gian không có kẻ điên giết người.

Y Dạ Khốc hỏi:

- Người không tin ?

Quách Định gật đầu đáp:

- Không tin.

Y Dạ Khốc lại nói:

- Y nói chính y cũng xem tí nữa chết ở trong tay của Thượng Quan Tiểu Tiên, hơn nữa y đã hoàn toàn không có chút khí lực nào.

Quách Định lạnh lùng nhìn Diệp Khải Nguyên:

- Y xem ra không giống kẻ đã trúng ám toán.

Y Dạ Khốc lặp lại:

- Người không tin ?

Quách Định gật đầu:

- Không tin.

- Y nói y bây giờ vẫn còn sống chẳng qua tại vì Hàn Trinh đã cứu y.

Quách Định nói:

- Theo ta biết, Hàn Trinh mới là kẻ trúng ám toán.

Y Dạ Khốc tiếp:

- Y nói Hàn Trinh lúc này không ở đây, đã đi tìm rượu cho y rồi.

Quách Định cười nhạt:

- Bây giờ dường như không phải là lúc uống rượu.

Y Dạ Khốc nhìn Quách Định:

- Lời y nói người hoàn toàn không tin sao ?

Quách Định đáp:

- Hoàn toàn không tin.

Diệp Khải Nguyên thở dài, ngay chính chàng cũng cảm thấy những lời này thật khó khiến cho người khác tin được.

Đinh Linh Lâm đột nhiên lên tiếng:

- Các người biết Hàn Trinh đã bị ám toán, biết Thượng Quan Tiểu Tiên đến cùng với bọn ta sao ?

Quách Định chăm chú nhìn nàng, chậm rãi gật đầu.

Đinh Linh Lâm hỏi:

- Những chuyện này là ai nói với các người ?

Quách Định đáp:

- Một người may mắn chưa chết.

Đinh Linh Lâm nói:

- Dương Thiên à ?

Quách Định im lặng thừa nhận.

Đinh Linh Lâm lại hỏi:

- Người làm sao biết y nói thật ?

- Y là bằng hữu của ta.

Đinh Linh Lâm nhin không được cười nhạt nói:

- Người có loại bằng hữu như vậy, thật là gặp may.

Y Dạ Khốc cất tiếng:

- Y tuy không phải là bằng hữu của ta, nhưng lời y nói ta cũng tin.

- Tại sao ?

- Sự thật đều có, ta không thể không tin.

- Sự thật gì ?

Y Dạ Khốc nói:

- Các người đã giết tất cả những người biết rõ nội tình, che giấu Thượng Quan Tiểu Tiên, sau đó sẵn sàng giá họa cho người khác, bảo tàng của Kim Tiền bang há không đã lọt vào tay của các người sao ?

Đinh Linh Lâm biến sắc.

Nàng hốt nhiên cũng phát giác ra, cách suy đoán này thật sự không thể coi là không hợp lý.

Quách Định vẫn còn đang nhìn chăm chú nàng, chậm rãi nói:

- Những lời người nói nếu có người chứng minh, ta cũng sẽ tin.

Mắt của Đinh Linh Lâm sáng lên:

- Những lời mà ta nói, may mà còn có một người có thể chứng minh.

Quách Định hỏi:

- Hàn Trinh ?
- Không sai.
- Y đi kiếm rượu cho các người rồi à ?

Đinh Linh Lâm lại gật đầu:

- Không sai.
- Chỉ là đi tìm rượu, đương nhiên là rất mau quay lại.
- Người tốt nhất đợi y quay lại.
- Tốt, ta đợi.

Y Dạ Khốc hỏi:

- Người thật muốn đợi sao ?
- Ta đã nói qua.
- Đợi đồng bọn của chúng đến, để giết chết hết bọn ta hay sao ?

Quách Định sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Người là người, ta là ta không phải là bọn ta.

Y Dạ Khốc chăm chú nhìn Quách Định, ánh mắt u ám như lửa lân tinh, cũng lạnh lùng cất tiếng:

- Người hẳn không còn xem là cùng cánh với ta ?

Quách Định cười nhạt.

Y Dạ Khốc nói:

- Năm xưa Tung Sơn thiết kiếm trong binh khí phổ được xếp danh đệ tứ, đích xác có thể xem là đại anh hùng tuyệt vời, chỉ đáng tiếc...

Quách Định tối sầm mặt hỏi:

- Chỉ đáng tiếc thế nào ?
- Chỉ đáng tiếc người không phải là Quách Tung Dương, chỉ e thi thể của Quách Tung Dương đã sớm hóa thành tro rồi.

Sắc mặt đen sầm của Quách Định đột nhiên đổi sang xanh xám.

Y Dạ Khốc lạnh lùng nói:

- Người chết và mọi người chết đều giống nhau cả, đừng quên đại kiếm khách chết rồi, thì thi thể cũng mục rữa hôi thối như những người khác thôi.

Quách Định nắm chặt hai tay, gần từng chữ :

- Người tốt nhất cũng đừng nên quên một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Quách Tung Dương tuy chết rồi, nhưng Tung Dương thiết kiếm lại không chết.

Y Dạ Khốc cười nhạt nói:

- Tung Dương thiết kiếm lẽ nào vẫn còn muốn đến đối phó với ta ?

Quách Định không nói gì. Y Dạ Khốc âm trầm tiếp:

- Quách Tung Dương chết dưới kiếm của Đoạt Hồn Kiếm Kinh Vô Mạn, kiếm pháp của Đoạt Hồn Kiếm, học từ Thượng Quan Kim Hồng.

Quách Định siết chặt nắm tay.

Y Dạ Khốc nói:

- Người nếu là tử tôn tốt của Quách gia, thì nên cùng ta liên thủ trừ khử Diệp Khải Nguyên, tìm ra Thượng Quan Tiểu Tiên, rồi từ bí kiếp võ công trong tay của Thượng Quan Tiểu Tiên, tìm ra khiếm khuyết trong kiếm pháp của bọn chúng, cùng Đoạt Hồn Kiếm quyết một trận sống chết, trút hận cho anh linh của Quách Tung Dương.

Y Dạ Khốc xem ra tuy cô độc cổ quái, nhưng những lời nói ra lại rất có sức kích động.

Quách Định không khỏi lộ vẻ cảm xúc.

Y Dạ Khốc nhìn thấy sự biểu cảm trên mặt Quách Định, thản nhiên nói:

- Ý của người thế nào ?

- Rất tốt.

- Người đã đáp ứng ?

- Ừ.

Y Dạ Khốc cười lớn nói:

- Chỉ cần ta và người liên thủ, đừng nói một Diệp Khải Nguyên nhỏ bé, nhìn khắp thiên hạ, ai có thể đối đầu với chúng ta nổi một ngày ?

Quách Định trở ngược cổ tay, nắm chắc lấy chuôi kiếm.

Y Dạ Khốc cũng chợt nín cười, nhìn trừng trừng Diệp Khải Nguyên nói:

- Nơi này không có thoái lộ, xem ra hôm nay người đã chết chắc rồi.

--- o O o ---